

I CONCURS LITERARI PARLEM DEL SÀHARA OCCIDENTAL

CATEGORIA ADULTA DE RELAT CURT

ORGANITZA FEDERACIÓ ACAPS

acaps

MARHABA

per Núria Garriga i Señé | Categoria adulta relat curt

Les papallones que tenia a la panxa m'havien fet despertar molt d'hora. Tenia els nervis a flor de pell. Finalment, havia arribat el dia que somiava des de feia temps. El silenci era present a tots els racons de la *haima*. La resta de la família encara dormia. Poc a poc, me'ls vaig anar mirant un a un, com un ritual de comiat. Els trobaria tant a faltar! Vaig començar pel fons de la *haima* on hi havia l'avi. Podia veure la seva cara de pell morena, molt castigada pel sol i arrugada. Les parpelles tancades amagaven els seus ulls blaus. Un blau intens com el cel del Sàhara. De ben segur que enyoraria els capvespres que passava escoltant les seves històries. I és que en sabia tantes... El pare dormia just al seu costat. D'ell m'agradava tot. Fins i tot aquella barba despentinada que em feia tantes pessigolles quan em feia algun petó. Ell era el principal "culpable" de la gran emoció que sentia en aquell moment. Des de petita que li sentia explicar mil i una històries dels estius que havia passat amb la seva segona família, lluny del desert. Quan en parlava els ulls li guspirejaven i això s'encomanava. Vaig seguir resseguint l'estància i la meva mirada va topar amb els meus germans. Els dos petitons de la família. Dormien molt junts, ni de nit es podien separar: s'estimaven en bogeria. Eren vius i divertits. Sovint, quan tenien ganes de jugar, s'amagaven al tancat de les cabres i em començaven a cridar perquè els busqués. Llavors, jo, fent veure que no tenia ni idea d'on podien ser, els buscava sense parar. Quan veien que feia estona que buscava per aquí i per allà sense èxit, sempre acabaven sortint rient, amb cara de triomf. Estava convençuda que em trobarien molt a faltar, tant o més que jo a ells. Finalment, just al meu costat hi descansava la mare. Me la vaig quedar mirant i en aquell moment la gran emoció que sentia es va

I CONCURS LITERARI PARLEM DEL SÀHARA OCCIDENTAL

CATEGORIA ADULTA DE RELAT CURT

convertir en por. Por d'allunyar-me d'ella, del meu refugi. Els ulls se'm van humitejar pensant en com de difícil seria no tenir-la al costat. Les papallones de la panxa per un moment s'havien esvaït. A poc a poc, arrossegant-me, em vaig apropar a ella. Em va arribar l'olor de *henna* que decorava les seves mans. La mare feia filigranes amb la *henna*. A vegades ens passàvem llargues tardes decorant-nos mans i peus. Li vaig fer un petó i va entreobrir els ulls. Em va acariciar. Jo sabia que ella no les tenia totes de deixar-me marxar, ja que just uns dies abans

havia sentit des de fora la *haima* com el pare l'intentava animar i convèncer de que era una bona experiència per a mi i que havia d'estar tranquil·la. Ella, de petita, no havia tingut la mateixa sort que el pare. Encara no havia sortit mai del camp de refugiats i suposo que per això la neguitejava saber que em tindria lluny, durant dos mesos, en un lloc totalment desconegut per a ella. Li vaig somriure. Ella em va tornar el petó i em va dir: - Ha arribat el gran dia bonica!

...

Ja ho tenia tot a punt. La mare m'havia preparat uns pantalons llargs i una dessuadora de vellut pel moment de marxar. El viatge seria llarg i a la nit podia fer fred. A la petita motxilla m'hi havia posat tres braçalets i un collaret per poder regalar a la meva nova família. I a la butxaqueta de davant, guardat com un tresor, hi havia un tros de paper arrugat on hi havia escrit el número de telèfon del pare. Amb sort algun dia ens podríem comunicar i això seria un regal!

Vaig sortir a fora la *haima* i vaig fer un tomb. Era d'hora però ja podia sentir l'escalfor de la sorra a les plantes dels peus. De seguida em van arribar a les orelles els cants de la Teslem i la Mariam. Vaig córrer cap a elles i ens vam

abraçar. Aquest any, també marxaven lluny del desert. La diferència era que elles ja no eren novelles, tenien onze anys, un més que jo i l'any abans ja havien pogut viatjar. En realitat, també les feia una mica responsables de la il·lusió que tenia posada en aquest viatge. M'havien explicat meravelles del seu estiu fora del Sàhara!

...

La cerimònia del te era sagrada. Ens reuníem tota la família i era un moment de descans i converses tranquil·les. Avui, però, es respirava

I CONCURS LITERARI PARLEM DEL SÀHARA OCCIDENTAL

CATEGORIA ADULTA DE RELAT CURT

nerviosisme. El dia havia anat passant i això volia dir que en qualsevol moment hauria d'acomiar-me. La mare va agafar la tetera bullint i va omplir un got. Després amb un gran art el va alçar ben amunt i el va tombar. Un raig de te va caure dins del got que subjectava amb l'altra mà, provocant un bon gruix

d'escuma. M'agradava sentir el so del te caient a dins dels gots perquè em relaxava. Tant era així que, malgrat els nervis que em recorrien tot el cos, m'havia quedat hipnotitzada mirant el ritual de la mare. De sobte, uns crits em van fer tornar a la realitat. Vaig córrer cap a la porta i vaig treure el cap a fora. Era en Jatri que ens venia a avisar. Havia arribat l'hora, havia de marxar. Em vaig girar cap a on hi havia la meva família. Se'ls veia emocionats. Vaig córrer cap a ells i el pare i l'avi em van abraçar. En Salek i l'Ahmed, els petits de casa, miraven sense entendre massa el que estava passant. Van esclatar a riure i van venir corrents a abraçar-me. La mare, amb els ulls humits, va anar a buscar la roba per abrigar-me i em va donar la petita bossa que m'acompanyaria en el viatge. Em va abraçar fort, molt fort, com no ho havia fet mai. Se'm va fer un nus a la gola.

...

Ja era negre nit. Només havien passat unes hores des que havia marxat d'Ausser, la meva *wilaya*, però ja era lluny de tots els que estimava. Primer ens havien portat dins la caixa d'una camioneta vella cap a l'aeroport de Tindouf. Allà havíem agafat un avió fins a Alger, on ara descansàvem i esperàvem que arribés el moment d'agafar el vol que ens portaria al nostre destí. Em sentia

cansada. Tot i així no aconseguia aclucar els ulls. Tots els racons de la sala on ens trobàvem era plena de nens i nenes estirats. Alguns dormien, d'altres, com jo, ho intentàvem. Prop meu hi havia un parell de nens que ploraven. En Mohamed i la Gabula, els monitors que ens acompanyaven en aquell llarg viatge, els consolaven. Vaig tancar els ulls i vaig anar recordant el ritual que havia fet al matí a la *haima*. Una sèrie d'imatges se'm van anar succeint: els ulls de l'avi, la barba despentinada del pare, les mans decorades de la mare, els meus germans arraulits un al costat de l'atre... i així poc a poc em vaig anar adormint.

...

— Fatma, desperta!

I CONCURS LITERARI PARLEM DEL SÀHARA OCCIDENTAL

CATEGORIA ADULTA DE RELAT CURT

Una veu i uns cops suaus a l'espatlla van fer que obrís els ulls. Era hora de tornar a pujar a l'avió. Em vaig aixecar amb calma, em vaig posar les sandàlies atrotinades i vaig agafar la motxilla. Vaig fregar-me fort els ulls mentre badallava. Intuïa que feia cara de cansada, la mateixa que feien tots els meus companys i companyes de viatge. Poc a poc s'anaven despertant i s'anaven posant a punt. Al cap de poca estona ja ens trobàvem a l'avió. Alguns, aprofitant la comoditat dels seients van continuar dormint. És cert que era molt millor dormir en aquestes condicions que no pas a terra. Jo, però, era incapaç. M'havia desvetllat. Tenia el meu somni a tocar, a la punta dels dits, i això em feia tenir els ulls oberts com taronges. El meu cap ja era a baix l'avió. Ja no pensava tant en tot el que havia deixat enrere, sinó en tot allò que vindria.

...

L'avió havia aterrat. Ja érem a lloc! De sobte em van tornar les papallones que sentia dins la *haima* el dia abans. Però aquest cop eren moltes més. Em vaig mirar la nena que seia al meu costat, es deia Salma i havíem fet amistat durant el viatge. Ella també em va mirar, va prémer fort els llavis i em va agafar la mà. Vaig notar com tremolava. Sense deixar-nos vam baixar de l'avió i vam seguir les indicacions dels monitors fins arribar a una gran sala. Allà ens van explicar que a l'altra banda de la porta era ple de gent. Eren les famílies que ens esperaven. Es va obrir la porta. Em notava el cor en el coll i batejava amb molta força. Entre els caps dels nens que tenia just davant podia veure la munió de gent que ens esperava. Feien cara d'il·lusió i se'ls veia emocionats. La Salma encara m'agafava fort la mà.

En Mohamed i la Gabula van començar a portar nens i nenes cap a fora. M'anava mirant les famílies i jugava a endevinar quina seria la meva. Tot d'una vaig topar amb una barba despentinada que em va recordar la del pare. Just al seu costat hi havia una noia que aguantava un cartell. Vaig pensar que devia ser presumida com la mare perquè portava les mans decorades amb les ungles pintades. Just davant seu hi havia dos nens. Es veien vius, com els meus germans i si no m'equivocava devien ser els autors del rètol on hi havia dibuixada la bandera del meu país i a sota unes lletres escrites en la meua

llengua que deien: "MARHABA". Tenia un pressentiment, havien de ser ells! N'estava segura. Vaig notar que m'agafaven per l'espatlla. Era en Mohamed que em venia a buscar. Havia arribat el meu torn. Ens vam fer una forta abraçada amb la Salma i ens vam desitjar sort. Al cap d'un moment em trobava davant d'ells.

I CONCURS LITERARI PARLEM DEL SÀHARA OCCIDENTAL

CATEGORIA ADULTA DE RELAT CURT

— *Marhaba* Fatma, benvinguda! – em van dir mentre s'apropaven a mi i em feien un petó a cada galta. Els vaig somriure. Tenia bones vibracions. Ara sí, estava convençuda que d'aquí a uns anys quan expliqués en els meus fills l'estiu viscut lluny del desert també em guspirejarien els ulls com en el pare..

Per Núria Garriga i Señé